

**KARIN
SLAUGHTER
STILLE
GEHEIMEN**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2026 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Secrets We Hide*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Buro Blikgoed
Foto auteur: © Toby Madden
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2042 6 (paperback)
ISBN 978 94 027 2043 3 (gebonden)
ISBN 978 94 027 7715 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2026

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

The Habit of Being: Letters of Flannery O'Connor, onder redactie van Sally Fitzgerald © 1955 door Flannery O'Connor. Auteursrecht verlengd door Regina Cline O'Connor. Herdrukt met toestemming van de Mary Flannery O'Connor Charitable Trust via Harold Matson-Ben Camardi, Inc. Alle rechten voorbehouden.

'Sweet Dreams' © 1955 Sony/ATV Acuff Rose Music. Alle rechten namens Sony/ATV Acuff Rose Music beheerd door Sony Music Publishing (US) LLC, 1005 17th Avenue South, Suite 800, Nashville, TN, 37212. Alle rechten voorbehouden. Gebruikt met toestemming.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Allison Vickery smeed wat kleren in de open koffer op haar bed: onderbroeken, bh's, t-shirts, jeans. Ze gunde zichzelf geen tijd om na te denken over wat ze mee moest nemen. Ze moest in beweging blijven, de stem in haar hoofd negeren die zei dat ze nog wel een minuut kon wachten, nog een uur, nog een dag. Als ze verder iets nodig hadden, kochten ze dat onderweg wel. Tussen North Falls en Atlanta had je honderden schimmige motels, maar ze moest de staat uit. Naar Florida, misschien. Of anders naar Alabama of Mississippi. Langs de grens met Arkansas, Oklahoma, of verdwijnen in de uitgestrektheid van Texas. Zo onopgemerkt mogelijk. Ze zou cash betalen. De nep-ID's gebruiken. In beweging blijven, geen moment achteromkijken. Telkens als ze dachten haar te pakken te hebben, zou ze alweer op weg zijn naar de volgende plek en naar de daaropvolgende, en als er een maand was verstreken, had ze het gered.

Dan hadden ze het allebei gered.

Allison keek op haar horloge. Geen uitstel meer. Ze moesten nu vertrekken. Ze liep de badkamer in. Haar ogen vulden zich met tranen. Haar brein sloeg op hol – niet vanwege dingen die ze nog moest inpakken, maar vanwege alles wat ze achterliet. Vanwege iedereen van wie ze hield. De vrienden op wie ze altijd kon rekenen. De burens die altijd even keken of het wel goed met haar ging. De andere moeders, de andere agenten, al die mensen die ze koesterde. Allison had zoveel van zichzelf aan zovelen gegeven, maar ze had er altijd meer voor teruggekregen dan ze verdiende.

Ging ze hen echt allemaal achterlaten?

Ze liep de badkamer weer uit. Nam de overloop naar de logeerkamer. Ze ging naar het raam en keek de straat in die zoveel jaren haar thuis was geweest. De prachtige herfstbloemen in de andere tuinen. Het gladgeschoren gras. Het zachte zwaaien van de bomen die ijsstormen en overstromingen hadden getrotseerd en ooit, heel lang geleden, een tornado die verschillende huizen en een boerderij met de grond gelijk had gemaakt.

Allison keek naar haar eigen tuin. Mandy had haar fiets op het gazon in de voortuin gedumpt. Ze zouden in een andere stad een nieuwe voor haar kopen, zodra ze daar waren neergestreken. Zodra ze veilig waren. Dat was het enige wat er nu toe deed. Zorgen dat Mandy veilig was. Allison mocht niet langer domme fouten maken. Zoals die stomme kofferbak open laten staan terwijl haar andere koffer nog op de oprit stond. Iedere voorbijganger wist nu dat ze weggingen. Ze mocht niet langer angst en stress het laten overnemen van rationele beslissingen.

Waren die wel rationeel? Kon ze echt zomaar vertrekken?

Ze beet zo hard op haar lip dat ze bloed proefde. Ze gebruikte de pijn om haar gedachten te ordenen. Er was geen tijd meer voor twijfel. Ze liet haar intuïtie het overnemen.

Controleer de omgeving. Kijk of het buiten veilig is.

Ze liet haar blik langs de huizen van de burens gaan. Langs de Subaru van Johna Patel. De Honda van Lynne Emory. De Camry van Darla Bell. Jaloezieën en gordijnen allemaal open voor de middagzon. Geen onbekenden die op het trottoir rondhingen. Niets leek anders dan anders, maar daar schoot ze weinig mee op. Als politievrouw wist Allison dat elke hoek waar ze omheen keek, elke beweging waarop ze anticipeerde, aan de andere kant gespiegeld zou worden.

Uit een Hyundai knalde keiharde muziek toen de knul van twee straten verderop langs het huis scheurde. Ginny Saddlers zoon was volwassen, maar al even roekeloos als zijn alcoholische moeder. Die reed nog eens iemand dood.

Allison liep de gang door en griste Mandy's schoolboeken van haar bureau. Ze zou niet weten waarom haar dochter onderweg geen huiswerk kon maken. Alle elektronica moesten ze achterlaten: telefoons, laptops, tablets. Hoewel Mandy woest zou zijn, was ze wel voor rede vatbaar. Ze

wist dat die dingen opgespoord konden worden. Ze wist ongetwijfeld dat ze in levensgevaar verkeerden als ze gevonden werden.

Dat wist ze toch?

Allison schudde haar hoofd. Ze mocht zich niet meer laten afleiden door vragen die ze al beantwoord had. Later verzong ze wel een oplossing voor Mandy's woede. Ze pakte een rugzak, schoof de schoolboeken erin en liep de overloop weer op. Ze passeerde de achterste trap die bij de hobbykamer uitkwam en nam de brede wenteltrap om te controleren of de voordeur op het nachtslot zat. Net toen haar voet de onderste tree losliet, zag ze het pistool.

Haar eigen pistool.

Een Glock 19, met vijftien kogels in het magazijn en één in de kamer. Nog voor Mandy's geboorte had Allison het reservewapen al bij zich gedragen. Ze bewaarde het in haar tas, in een zakje van Crown Royal, maar dat paarsfluwelen zakje lag nu op de vloer en het wapen was op haar borst gericht.

Er was geen tijd om te praten, te smeken, te redeneren, te de-escaleren.

Ze zag het uiteinde van de loop opflitsen. Hoorde de oorverdovende knal van de kogel. Voelde de schok van wat erop volgde. Tien jaar straatdienst waarin ze hardrijders met verlopen rijbewijzen had aangehouden. Daarna tien jaar waarin ze pakhuizen vol drugsdealers had schoongeveegd. Ze had opslaghuizen doorzocht. Was drugspanden binnengevallen. Telkens wanneer ze zich in het onbekende had gewaagd, had ze op een kogel gerekend. Maar niet nu. Niet in haar eigen huis.

Niet van iemand van wie ze hield.

1

Emmy Clifton keek zwijgend toe terwijl haar moeders kist in de aarde werd neergelaten. Haar zicht werd wazig. Opeens verkrampte haar borst. Ze kon niet meer diep doorademen. De elektrische motor *tik-tik-tikte* als de secondewijzer van een stopwatch de tijd weg. Ze worstelde tegen het fysieke gevoel dat er iets mis was. Een zwakke stroom van spanning. Een knagende angst dat ze iets belangrijks over het hoofd had gezien, iets verkeerd had gezegd, iets doms had gedaan, en nu was het te laat om wat dan ook goed te maken.

Ze probeerde weer door te ademen, maar verdriet kneep de lucht uit haar longen.

Haar moeder was eindelijk overleden. Myrna Joy Clifton had haar man precies zes weken overleefd. Hun huwelijk was geen fantastische liefdesgeschiedenis geweest, maar ze hadden elkaar gerespecteerd, elkaar gesteund, vier kinderen op de wereld gezet, een van hen nog voor zijn achttiende begraven, het bestaan van een tweede ruim veertig jaar ontkend, en ze hadden een prachtige kleinzoon tot een indrukwekkende jongeman helpen grootbrengen.

Nu was hun hele leven met alle tegenstrijdigheden en complicaties teruggebracht tot twee kisten, zij aan zij geplaatst in twee aparte gaten die in een heuvelhelling waren uitgespaard.

Geralds steen stond er nog maar vier dagen.

Echtgenoot. Vader. Vriend.

Emmy keek naar het herdenkingsboekje dat in de kerk was uitgedeeld. Haar handen waren zo bezweet dat de inkt vervaagd was, het soort metafoor dat haar moeder op prijs zou hebben gesteld. Pastoor Nate Trask had Myrna ruim een halve eeuw gekend, maar zelfs Myrna zou zijn lofzang als overdreven en bezijden de waarheid hebben bestempeld. Ze was geen warme vrouw geweest. Ze had maar van weinig mensen gehouden. Ze was een onwankelbare aanwezigheid geweest. Een onverzettelijke bondgenoot. De stilte in het oog van een storm. Vrouw, moeder, grootmoeder, docent, eigenzinnig, irritant, grappig, aardig, verbazend tolerant, vaak meelevend, en altijd bereid haar mening te verkondigen.

Wat zou Emmy er nu niet voor overhebben om haar moeder te horen verklaren hoe dwaas het was dat honderden mensen op een abnormaal hete zaterdagmiddag kwamen kijken hoe een lijk in de grond werd neergelaten. Myrna's afkeer van ledigheid was bijna even groot geweest als haar weerzin tegen openbare bliken van genegenheid. Zelfs in de laatste minuten van haar leven had ze zich er zo snel mogelijk van af willen maken. De manier waarop ze naar adem had gesnakt had eerder geërgerd dan benauwd geklonken, alsof ze wilde vragen: *waarom ben ik hier in godsnaam nog?*

Niet dat ze had begrepen waar 'hier' was. De dood van Emmy's vader was een scherp, plotseling afsplijten geweest, maar het overlijden van haar moeder was met geleidelijke aftakeling gepaard gegaan. Zeven martelende jaren lang had alzheimer als een sadistische dief het wezen van Myrna Clifton gestolen, eerst door de locatie van onbenullige spullen uit te wissen – autosleutels, leesbril, half uitgelezen boeken – en vervolgens door haar van grotere, dierbaardere dingen te beroven zoals haar mescherpe geest, haar snedige uitspraken, haar liefde voor literatuur, haar weerzin tegen politiek en haar gloeiende woede vanwege het verval van het correcte gebruik van de Engelse grammatica.

Emmy hoorde de misselijkmakende *plof* waarmee de kist op zijn rustplaats terecht kwam.

Pastoor Nate vroeg hun het hoofd te buigen. Emmy richtte haar blik op het bosje hoge eiken in de hoek van de begraafplaats van North Falls, die bovengronds bijna evenveel Cliftons bevatte als ondergronds. Ze werd omringd door neven, nichten, tantes, oudtantes en verre verwanten, die ze soms alleen van gezicht kende. Verder waren er de neven en

nichten Coleman uit het noorden van het land, met hun bolle koppen en onnodig dikke kleren, want hoewel het de vorige avond toen ze in Maryland opstegen tien graden was geweest, was het kwik tegen de tijd dat ze vlak voor de middag de Church of the Redeemer in North Falls uit waren gelopen tot twintig graden gestegen.

Cole, Emmy's zoon, stond naast haar te schuifelen, met gebogen hoofd en opeengeklemd kaken. Hij was drieëntwintig, maar de afgelopen paar weken had hij meer tranen vergoten dan hij ooit als kind had gedaan. Ze zag dat Jude met haar schouder tegen hem aan stond, als om hem te steunen. Een steek van ergernis schoot door Emmy heen, op de voet gevolgd door dankbaarheid, wat vrij accuraat de gevoelens weergaf die ze voor haar oudere, onlangs in haar leven verschenen zus koesterde.

Tommy leek minder door tegenstrijdige emoties geplaagd, maar met haar broer wist je het nooit. Hij stond aan de andere kant van het graf, met de ongelukkige blik in zijn ogen van een man die een wapen op zich gericht wist. Meer dan wie ook deelde hij Myrna's ongemak met uiterlijk vertoon van verdriet. Naast hem stond Celia, zijn vrouw, van wie de grijze haarwortels door haar scheiding heen schemerden. Ze knipoogde toen Emmy even naar haar keek. Ze wisten allebei dat Myrna nooit veel met haar schoondochter op had gehad, maar ook dat Celia op haar beurt weinig om Myrna's goedkeuring had gegeven.

'Tommy?' Met een handgebaar gaf pastoor Nate hem het woord.

Tommy was niet van plan iets te zeggen. Langzaam bukte hij zich om een handvol aarde op te scheppen. In plaats van die op de kist te gooien, drukte hij zijn vuist tegen zijn borst en boog zijn hoofd. Emmy kon zich niet herinneren wanneer ze haar broer voor het laatst zonder hoed had gezien. Het restant van zijn grijzende haar omrandde de kale bovenkant van zijn hoofd als de tonsuur van een franciscaner monnik. Ze schrok toen ze de crèpeachtige huidflap over de boord van zijn overhemd zag hangen en de diepe rimpels en de verkleuringen op zijn handen zag die haar deden denken aan de afgeleefde handen van hun vader. Bij het zien van al die verouderingstekens voelde ze haar hart beven in haar borstkas.

Toen Emmy werd geboren, was Jude allang uit huis en zat Tommy in zijn tweede studiejaar. Ze werd door haar familie een verrassingsbaby genoemd, alsof niemand echt snapte hoe het had kunnen gebeuren. Een paar weken geleden was Tommy gestopt met lesgeven en was hij met

pensioen gegaan. Hij wist nog steeds niet goed hoe hij zijn dagen moest vullen. Aan een motorongeluk had hij een kapotte knie overgehouden. Door een verkeerde beweging op de pickleballbaan had hij zijn enkel verstuikt. Hij zou twee maanden lang een orthopedische schoen moeten dragen. Emmy zag dat het hem zwaar viel. Uiteraard had ze altijd geweten dat haar broer een stuk ouder was, maar voor het eerst in haar leven zag ze hem als bejaard.

‘Oké.’ Tommy knikte, draaide zich om en strompelde in de richting van het bos, met de aarde nog tegen zijn borst geklemd. Celia volgde hem niet. Haar hele huwelijk had ze de uiteenlopende Cliftons hun ruimte gegund.

Pastoor Nate draaide zich met een ruk om. ‘Emmy?’

Een glasscherf bleef steken in haar keel. Toen ze haar vaders grafrede had uitgesproken, was het alsof ze in tweeën werd gescheurd. Nu zocht ze wanhopig naar iets om over haar moeder te zeggen – iets positiefs, iets dieps en betekenisvols –, maar toen stapte Jude naar voren en stak van wal.

“Vervoering tekent al mijn dagen, en in mijn dromen glanst je donkere oog, hoor ik je stap langskomen, in ijle dans langs eeuwige stromen.”

Er klonk verward gemompel, maar om Coles lippen speelde een vaag lachje. Zijn hele jeugd had hij zijn grootmoeder Edgar Allan Poe horen citeren. Jude had de perfecte strofe voor Myrna’s afscheid gekozen. Ze schonk Emmy een bitterzoete glimlach. Emmy lachte moeizaam terug.

Ergernis. Dankbaarheid.

Na een gepreveld ‘amen’ sloot pastoor Nate zijn bijbel, en daarmee was de plechtigheid beëindigd.

De aanwezigen begonnen met elkaar te praten, waarbij de meesten zich ophielden in de schaduw van het vlamvend rode bladerdak van een esdoorn, dat over enkele weken verdwenen zou zijn. Emmy zag bekenden van school en uit het stadje, maar ze bracht het niet op zich onder hen te mengen. Haar nicht Taybee stond handenwringend haar panische gedachten door te seinen. De mensen moesten in beweging komen. Op de boerderij wachtte hun een uitgebreide maaltijd: quiches koelden af op roosters, vlees zat in de rookovens, er moest maisbrood worden gegeten en aardappelsalade gekeurd.

Emmy draaide zich naar haar zoon toe om hem te troosten, maar Jude

had hem al apart genomen. Ze had haar hand op zijn arm gelegd. Cole knikte. Inmiddels hadden ze bijna een eigen taal ontwikkeld.

‘Help me eens overeind.’ Tante Millie greep met haar knokige oude handen naar Emmy’s been. Ze was vierennegentig en daarmee de oudste nog levende Clifton, een eer die met de dag twijfelachtiger werd. Haar huid voelde als een sok die over botten gleed toen Emmy haar van haar klapstoel overeind hees.

‘De Colemans zijn er allemaal, maar van de Wilders is alleen de tak uit Verona gekomen, en ik vermoed dat de Gilchrists zich te goed voelden om aanwezig te zijn. Daar zijn we mooi vanaf.’

Emmy keek om zich heen toen Millie de rest langsging, maar alleen om haar tante tevreden te stellen. Het zoeken naar afgevaardigden van de toonaangevende families van North Falls was zo ongeveer het laatste wat haar boeide. De meesten waren Cliftons, sommigen bloedverwanten en anderen niet, en daarom had Taybee na haar huwelijk de namen met een koppelteken verbonden tot Clifton-Clifton. Er waren arme Cliftons en rijke Cliftons. stads-Cliftons en boeren-Cliftons. Er zaten Cliftons in het schoolbestuur en er werkten Cliftons voor de rechtbank of, zoals met Emmy en Cole het geval was, op het bureau van de sheriff van Clifton County.

Op dit moment was zij de sheriff van dienst, in elk geval tot de verkiezingen haar functie officieel maakten of die aan Brett Temple gaven, een man die in alle opzichten Emmy’s ondergeschikte was. Haar vader was drieënzestig jaar sheriff geweest. Als hulpsheriff had Emmy feitelijk al voor zijn dood de leiding over het team gehad, maar pas toen Gerald er niet meer was, had ze beseft dat er kanten aan het werk zaten waarover hij haar nooit had verteld. De pluimstrijkerij rond verkiezingstijd. De koe-handel. Dat je soms een oogje dicht moest knijpen in ruil voor een wederdienst.

Ze wist niet of ze daar zin in had.

‘Is dat Ace?’ Van pure afschuw schoot tante Millies stem de hoogte in. ‘Wat een lef om zich hier te vertonen.’

De opluchting toen Millie ervandoor stampte verdween toen oom Penley aan kwam lopen. Net als de meeste mannen aan zijn kant van de familie had hij een klein hoofd en een zware kont, een lijf dat genetisch was opgewassen tegen een drankovergoten ongeluk met een golfkarretje.

‘Treurige dag.’ Penley viste een met versleten leer beklede veldfles uit zijn jaszak. Emmy ving een vertrouwde vleug Old Rip op voor hij een diepe teug nam. ‘Ze hield van je.’

Emmy knikte, want daar had ze nooit aan getwijfeld.

‘Tets meer dan een maand tot aan de verkiezingen.’ Penley keek haar veelbetekenend aan. ‘Dat debat met Brett volgende week, daar moet je vol gas in gaan. Mensen moeten het gevoel hebben dat je niet zomaar op je achternaam voortdobbert. We weten allebei dat je vader er ook zo over dacht.’

Emmy volhardde in haar zwijgen tot Penley het opgaf en wegliep. Hoe vaker ze van anderen hoorde dat Gerald haar als zijn opvolger in de functie van sheriff had beschouwd, hoe minder zin ze erin had. Ze had zich alleen kandidaat gesteld om te voorkomen dat Brett zou winnen. Ze ging nog liever dood dan dat ze naar de pijpen van die sukkel moest dansen. En al helemaal als dat ook voor Cole gold. Haar zoon was nog maar vijf jaar bij de politie. Als iemand hem het vak van agent moest bijbrengen, dan was zij het.

‘Trek je het nog een beetje, dame?’ Taybee stak haar arm door die van Emmy en gaf toen drie snelle klopjes op haar hand. ‘Die arme Kaitlynn kan tot haar grote spijt niet komen, want ze staat op springen. Ik heb gezegd dat de baby me Tay-Tay zal moeten noemen, want ik ben te jong om al oma te zijn.’

Emmy was op de een of andere manier vergeten dat Taybees dochter over een week uitgerekend was. Myrna was altijd dol op baby’s geweest.

‘Wat ik zeggen wou,’ zei Taybee. ‘Toen ik mijn pa en ma verloor, jong als ik was, werd mijn leven er niet makkelijker op, maar gelukkig kon ik altijd op Myrna terugvallen. Heb je gezien dat neef Ace er ook is? Hopelijk komt hij geen heibel schoppen.’

De stortvloed aan informatie was te veel om te verwerken. Emmy keek weer waar Cole uithing. Hij was met Celia in gesprek. Jude werd door tante Millie meegesleept. Ze zag hoe de oude vrouw haar naar zich toe wenkte om iets vertrouwelijks met haar te delen. Emmy vond het vreemd dat Millie er altijd het zwijgen toedeed als iemand haar naar Jude vroeg. Ze hadden een gezamenlijke geschiedenis, die ze geen van beiden met anderen wilden delen. Cliftons waren dol op roddels, zolang die niet over henzelf gingen.

‘Lieve hemel, wat een hitte.’ Taybee wapperde met haar hand voor haar gezicht. Ze liet haar blik alle kanten op schieten, wanhopig op zoek naar iemand die tot een gesprek geneigd was. ‘Je zou niet zeggen dat het al herfst is.’

Het lukte Emmy een keelgeluid uit te stoten dat voor instemming moest doorgaan. Taybee had nooit goed tegen stiltes gekund. Ze streek haar blonde kapsel naar achteren, dat nog geen haar was veranderd sinds ze dertig jaar geleden bij de vrouwenstudentenvereniging van de University of Georgia was aangenomen. Alles aan haar was zo volmaakt dat er een huivering door Emmy heen ging bij de gedachte aan het contrast.

Nu gaf Taybee weer drie klopjes op Emmy’s arm. ‘Eigenlijk moet de hele bups terug naar de boerderij. Als ik de mensen nou eens de heuvel begin af te drijven?’

‘Yep.’

Emmy was bereid het goede voorbeeld te geven en liep naar het zigzagpad dat op het parkeerterrein uitkwam. Ze kon zich niet herinneren dat ze hetzelfde pad had gevolgd op de dag dat ze haar vader hadden begraven. Politiemensen uit het hele driestatengebied hadden de begraafplaats overspoeld met een golf aan uniformen. De gouverneur was aanwezig geweest. Een senator uit Washington. Ook waren er plaatselijke politici gekomen. Journalisten. Emmy had zich een oplichter gevoeld met haar vaders sheriffster op haar borst. Haar gala-uniform was zo stijf gesteven dat ze evengoed een kartonnen doos had kunnen dragen.

Ze voelde zich wiebelig op de hoge hakken die ze van een nicht had geleend. Op het label van de jurk die ze de vorige ochtend in de outlet had gekocht, stond ALLEEN HANDWAS, maar ze had hem die avond in de wasmachine gestopt en er het beste van gehoopt. Het beste had het laten afweten. Haar heupen voelden schraal aan door de kriebelige synthetische mix. Telkens als ze haar armen bewoog, stak de rits als een wesp in haar nek.

‘Em?’

Haar ex droeg een marineblauw pak met een gevlamde blauwe das en zwarte cowboylaarzen, hetzelfde tenue dat hij op haar vaders begrafenis had gedragen, en hetzelfde pak dat al in de kast had gehangen toen ze twaalf jaar geleden bij hem was weggegaan. Jonah Lang glimlachte met de gladde ongedwongenheid van een man die knetterstoned was.

Emmy keek of ze zijn pick-up op het parkeerterrein zag. ‘Ben je met de auto?’

‘Zoals altijd doe ik dit voor onze zoon.’ Hij verzweg dat hij drie uur te laat was. ‘Ik weet niet waarom, maar Cole was gek op die ouwe heks.’

Emmy hield zich met moeite in.

‘Je hebt echt je best gedaan.’ Jonah nam haar van top tot teen op. ‘Mooi om je voor de verandering eens in vrouwenkleren te zien.’

Emmy proefde bloed op haar tong. Tot haar afschuw wist ze dat het als een compliment was bedoeld. Het ergste was dat ze dit soort opmerkingen bijna haar hele huwelijk ook zo had opgevat. ‘Cole is daar, op de heuvel.’

Ze sjokte door naar het parkeerterrein. Het gevoel dat er iets mis was vloeide weer terug in haar lijf. Ze zag iets over het hoofd. Ze deed iets verkeerd. Ze vergat iets belangrijks. Het kwam niet door Jonah, hoewel hij het er niet beter op had gemaakt.

Ze had zojuist haar moeder begraven. Haar vader was dood. Haar verloren gewaande zus had haar zoon bij haar weggevoerd. Haar broer was maar half bij de begrafenis van zijn eigen moeder geweest. Haar schoonzus leek te popelen om de champagne te ontkurken. Haar ex kon nog geen vijf minuten zonder drugs. Ze was tweeënveertig en sliep in haar kinderslaapkamer, met haar zoon verderop aan de overloop en haar zus op de bank, en ze was bang haar baan te verliezen aan een man die vond dat hij door zijn Y-chromosoom geschikter was voor de functie dan de vrouw die het werk al deed.

Vanaf het parkeerterrein maakte Emmy een omweg naar het eikenbosje in de hoek van de begraafplaats. Tijdens de plechtigheid had ze een flits van een rossig kapsel opgevangen, maar pas toen ze de bocht om was, wist ze dat het geen speling van het zonlicht was geweest.

Hannah Collier zat op de grond, met haar rug tegen een boom. Ze droeg zwart, maar ze was zo verstandig geweest Nikes in plaats van hoge hakken te kiezen. In haar hand hield ze een opgepropte tissue. Haar ogen waren bloeddoorlopen van het huilen.

Toen ze Emmy zag, moest ze lachen. ‘Die verrekte Myrna. Eindelijk heeft ze een manier bedacht om je in een jurk te krijgen.’

Ook Emmy lachte. Ze ging tegenover Hannah op de grond zitten en slaakte een diepe, lange zucht. Haar schouders ontspanden. Haar hart

trilde niet meer. Iets van dat rare gevoel stroomde haar lichaam weer uit.

Ze kende Hannah al vanaf de eerste dag op de kleuterschool. Ze waren meteen beste vriendinnen geworden, waren samen opgegroeid, hadden zo ongeveer in elkaars huizen gewoond. Hannah had als eerste Cole in haar armen gehad. Emmy had als eerste Davey, Hannahs zoon, in haar armen gehad. Toen had Emmy een gigantische fout gemaakt en jaren later had Hannah een gigantische fout gemaakt en nu zaten ze ieder aan een kant van een kloof waarvan ze niet wisten hoe ze die moesten dichtten.

‘Over wie had pastoor Nate het eigenlijk?’ vroeg Hannah. ‘Ze klonk als een buitengewoon zachtaardig mens.’

Weer moest Emmy lachen. ‘Welk boek was het ook alweer dat je per ongeluk in de badkuip liet vallen?’

‘*The Great Gatsby*. Myrna gooide haar sandaal naar mijn hoofd toen ze het ontdekte.’ Hoewel Myrna gemist had, raakte Hannah haar schedel even aan. ‘Weet je nog dat je met je fiets een kras op haar auto had gemaakt?’

‘Ik weet nog dat jij een kras op haar auto had gemaakt en zei dat ik het had gedaan.’

Hannah haalde haar schouders op. Oude koeien. ‘Waar is Big Dyl?’

Emmy had bijna gezegd dat het ingewikkeld was, maar de reden waarom haar relatie met Dylan Alvarez na acht jaar als een nachtkaaars was uitgegaan was eigenlijk heel eenvoudig. ‘Ik hield hem op afstand toen het bergafwaarts ging met Myrna. Ik heb nog geprobeerd naar hem terug te keren, maar hij betwijfelde of ik zou blijven. Einde verhaal.’

Hannah keek verbaasd – niet vanwege de aanleiding, maar vanwege de openhartigheid. ‘Ik legde het aan met een man die ik op de zelfhulpafdeling van de boekwinkel had ontmoet.’

Emmy grijnsde, want het was weer een echt Hannah-verhaal.

‘Ik weet het niet, Em. Na afloop in bed was het enige waaraan ik kon denken dat het een stuk fijner zou zijn geweest als ik niet naar zijn ademhaling had hoeven luisteren.’

‘Mannen ademen anders wel graag.’

‘Zijn hele huid straalde hitte uit. Alsof ik naast een elektrische kachel sliep.’

Emmy trok haar wenkbrauwen op. ‘Weet je zeker dat het door hem kwam?’

‘Hou op over de perimenopauze.’ Hannah wapperde met haar hand voor haar gezicht alsof ze alleen al van het woord een opvlieger kreeg. ‘Ik dacht dat het pas op je vijftigste begon, maar tante Barb zei dat mama twee jaar jonger was dan ik toen ze het kreeg. Hoe oud was Myrna toen het begon?’

Emmy haalde haar schouders op, want tegen de tijd dat ze het had willen vragen, wist Myrna het niet meer.

‘Jude is minstens zestig. Die moet er al overheen zijn. Ga eens met haar praten.’

Emmy schudde haar hoofd. ‘Die toon van haar alleen al.’

‘Mijn buurvrouw had ook zo’n toon. Heeft wel mooi chlamydia gehad.’

‘Dat was toch van haar pianoleraar?’

‘O,’ zei Hannah. ‘Dat klinkt logischer.’

Ze glimlachten allebei. Emmy genoot van de ongedwongenheid die nog even aanhield, tot het ongemak weer aan de randen begon te knagen. Het had een reden dat Hannah niet aan Myrna’s graf had gestaan. Het was geen vergissing. Haar man werd binnenkort tot levenslang veroordeeld wegens de moord op Gerald Clifton.

‘Oké,’ zei Emmy.

Ze stond op, klopte de aarde van haar zitvlak en raakte Hannahs schouder even aan voor ze naar het parkeerterrein liep. Allerlei Cliftons hadden de uitrit verstopt, want dat gebeurde nu eenmaal als een stel bevoorrechte idioten erop rekende dat al hun parkeerboetes wel even geritseld werden. Als Brett ook maar een flintertje verstand had, zou hij dat naar voren brengen tijdens het verkiezingsdebat.

Cole liep langzaam met tante Millie aan zijn arm naar haar antieke lichtblauwe Cadillac. Even stond Emmy zichzelf een geluksmoment toe bij de aanblik van haar zoon in een smetteloos pak-met-das. Zijn garderobe kende twee stijlen: zijn politie-uniform en slobberige basketbalshorts met T-shirts waarop teksten stonden die zij op haar leeftijd niet meer snapte.

‘Hij ziet er goed uit, hè?’

Jude stond tegen Emmy’s dienstwagen geleund, want vermoedelijk wilde ze een lift. Emmy viste haar sleutels uit haar tas.

‘Ik heb gehoord dat het schoolbestuur eind volgende maand die hoorzitting met Hannah heeft ingepland,’ zei Jude. ‘Denk je dat ze haar weer laten lesgeven?’

Emmy opende het portier.

‘Je zou kunnen aanvoeren dat Gerald door haar schuld werd gedood,’ zei Jude.

‘Dan zou je ook kunnen aanvoeren dat ze je een dienst heeft bewezen.’ Emmy keek haar zus over het dak van de auto aan. ‘Heb je niet gezworen dat je geen voet meer in dit stadje zou zetten tot pa dood was?’

‘Ja.’

Er volgde een veelzeggende stilte.

Jude was een gepensioneerde FBI-agent met een PhD in forensische psychologie aan Stanford University. Een discussie met haar was als nienzen tegen de storm in.

‘Cole!’ riep Emmy naar haar zoon. ‘Kom, we gaan.’

Ze sloeg het portier dicht en schopte de belachelijke hoge hakken van haar nicht uit zodat haar voeten contact konden maken met de pedalen. De sleutel glibberde uit haar hand toen ze hem in het contact probeerde te steken. Snel pakte ze hem weer op. Haar handen waren niet alleen bezweet, ze trilden. Haar hart beefde weer in haar borstkas. Ze werd overmand door woede.

‘Vroeger had ik last van slopende paniekaanvallen,’ zei Jude.

Emmy had geen paniekaanval. ‘Was dat voor of nadat je aan de drank was?’

‘Eens een alcoholicus, altijd een alcoholicus.’

‘Geldt ook voor bendeleden.’

‘Emmy Lou.’

Onverwacht sprongen de tranen in Emmy’s ogen. Judes zachte toon en haar stembuiging leken zoveel op die van Myrna dat Emmy opzijkte om te zien of haar moeder soms naast haar zat.

‘Schat,’ fluisterde Jude. ‘Je kunt het tegen de hele wereld opnemen, maar de wereld zal altijd winnen.’

Emmy haalde haperend adem.

‘Godsamme, mam.’ Cole klom op de achterbank. ‘Wie die neef Ace ook is, echt iedereen heeft de pest aan hem.’

Emmy stelde de achteruitkijkspiegel bij. ‘Doe je das eens recht.’